

Archeofuturismus: myšlení a jednání, jež „má skrze původní iniciovat budoucí.“

Autor: Karel Veliký

Takto pojmenoval Guillaume Faye koncept obrody Evropy jakožto světové velmoci.

Faye se v roce 1973 stal osobností GRECE č. 2 (po Alainu de Benoistovi) a toto postavení si udržel až do roku 1986, kdy sdružení opustil. Následujících dvanáct let pracoval hlavně v různých médiích, avšak knihou o konceptu archeofuturismu (*L'Archéofuturisme*, Les Editions de l'Encre 2011) se k metapolitice zase vrátil a věnuje se jí dodnes.

Archeofuturismus znamená, stručně řečeno, vnesení předmoderních, nerovnostářských a nehumanitářských principů (*principium* je latinský překlad řeckého termínu *arché* – původ, příčina, vedení, vláda, řízení; je to „pilíř“, který je počátkem cesty, ale také jejím cílem – koncem, stejně jako tím, co nás na cestě podpírá, buď „přímo“, nebo jako maják) do moderního světa, a to v zájmu přežití Evropanů a bílé rasy vůbec. Termín „futurismus“ je zde míněn jak v etymologickém smyslu (s poukazem na naši budoucnost), tak ve smyslu užším, „technovědném“, neboť takto nově prosvětlená skutečnost, např. objevy v biologických vědách, se již dávno nekryje s časově místními „pravdami“ *liberté, égalité, fraternité*.

Archeofuturismus má být tedy odpovědí na zkrachovaný projekt moderny (jak jinak charakterizovat systém hodnot, který své nositele vede k rozplynutí se – bez odporu – v barevné mase?) a současně alternativou k tradicionalismu různých odstínů, který se obrací jen do minulosti nebo k mytické věčnosti. V autorově hyperbole: „pokouší se smířit Evolu s Marinettim“.

Možný výsledek líčí ve fikci „Jeden den Dimitrije Leonidoviče Oblomova“ odehrávající se v Evrosibiři roku 2073, kterou *L'Archéofuturisme* (anglické vydání: *Archeofuturism*, Arktos 2010) vydání končí. Název odkazuje k slavným ruským prózám od Solženicyna a Gončarova, dění se přenáší od Brestu přes Berlín, Varšavu, Kyjev a Moskvu až do Komsomolsku a protagonista vypráví „kroniku archeofuturistických časů“ (mj. jiné hovoří o „pražském paktu“ z prosince 2038, který se stal předzvěstí vzniku Evrosibiře!). Nejdřív ovšem „evropská osvobozenecká armáda“ musela porazit muslimanské síly a poté z naší evropské „Velké vlasti“ deportovat 23 milionů alogenních...

Archeofuturismus: výklad tohoto zvláštního slova, které označuje myšlení a jednání, jež „má skrze původní iniciovat budoucí“, však tvoří jen menší část obsahu stejnojmenné knihy. Poprvé zde Faye načrtává i některé jiné koncepty a zmiňuje pojmy („etnomasochismus“, „xenofilie“, „etnická preference“, „dvourychlostní hospodářství“, „Evrosibiř“), které později bude dále rozvíjet, dokonce v samostatných titulech („konvergence katastrof“ /pod pseudonymem Guillaume Corvus: *La convergence des catastrophes*, DIE, 2004; anglické vydání *Convergence of Catastrophes*. Arktos 2012).

Vedle těchto „diagnóz“, metod a pozitivních utopií tu kriticky pojednává „nástroje a zbraně“ nepřítele a jeho kolaborantů jako jsou politická korektnost, instrumentalizace sportu a kinematografie, kult homosexuality a další patologie, pohádky a jiné rozprávky – „diskursy“ – systému v krizi (např. ty o „velkém zlém vlku“ Hitlerovi). Dále nastiňuje absurdity plynoucí ze snah po aplikaci rovnostářství, permissivní výchovy, pozitivní diskriminace atd. Kritiku však směřuje i do vlastního tábora. O tom příště.